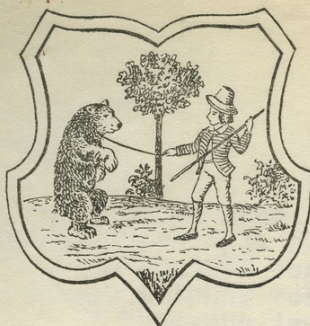

VĚTRNÍK

Vydává MNV ve Vysokém nad Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník-roč.II.-číslo 6.

Ve Vysokém n. Jiz.9.6.1969.

4.sjezd Klubu mladých čtenářů a dětí z vysocké školy.

Dvě myšlenky, dvě věty zdánlivě odlišné, ale ve skutečnosti úzce spojené.

Na ZDŠ ve Vysokém n. Jiz. je již 5 let Klub mladých čtenářů / KMC /, který má kolem 80 členů. Dostávají přednostně knihy, které klub vydává, a zdarma klubový tisk. Letos oslaví KMC své 5.narozeniny a účastníci výročního sjezdu KMC se stali hosty Svazu čs.episovatelů na zámku Dobříš.

Po prvé byli letos na sjezd pozvaní i žáci vysocké školy, aby svým vystoupením obohatili kulturní část hlavního sjezdového dne. Bylo to pro nás velké uznání, ale zároveň i přísná prověrka naší práce, radost i starost, naděje a možná i zklamání, ale především zkoušky a zkoušky.

Se smíšenými pocity jsme jeli 30. května do Prahy a s malou dušičkou na Dobříš. Když jsme ale při generálce obstáli před očima kritika nej-přísnějšího a nepovolnějšího, p.prof.Dismana, uměleckého vedoucího DRDS z čsl. rozhlasu, vrátilo se nám zase trochu sebevědomí a hlavní představení bylo velice úspěšné, o čemž svědčil především veliký a dlouhotrvající potlesk. Pak už nám bylo dobře, a užívali jsme plnými douškami všeho, co nám na Dobříši nabízeli. O všem vám, milí čtenáři povíme, budete-li mít trpělivost dočíst toto číslo Větrníku až do konce.

Jedním z nejpůsobivějších zážitků byl příchod staříčké paní Evy Vrohlické, velké herečky a spisovatelky. S velkým pohnutím jsme vnímali všechna ta krásná slova a bohaté myšlenky bohatého a plodného života.

Ať tedy několik z jejích myšlenek je mottem tohoto zvláštního čísla Větrníku.

Děti, jste naše budoucnost,
na vás spoléháme,
učte se, pracujte, vzdělávejte se!
Jen uměním, vědou a vzdělaností
se náš národ vždycky udržoval
mezi ostatními, třeba mocnějšími.
Je málo tak vzdělaných národů
jako je náš.

A proto pracujte a učte se, jak
nejlíp umíte a jak nejvíc můžete.

Imdmila Bnyková.

Praha nás vítá.

V pátek ráno jsme se všichni probouzeli do krásného jitra. Snad všichni jsme byli plni zvědavosti a napětí, co nám přinesou příští dny.

Na náměstí jsme někteří čekali již v půl páté a nosili jsme do autobusu všechny rekvizity.

Z Vysokého jsme vyrazili za 5 minut 5 hodin. A v Praze na nádraží Florenci jsme byli asi v půl deváté. Tam se nás ujaly dvě dívky, které nás dovedly na naši ubytovnu, do internátu Svoboda. Byli jsme ubytováni v učnovském domově. Jako doma to samozřejmě nebylo.

Chlapci byli ubytováni v druhém a dívky v prvním patře. Když jsme se najedli, šli jsme se projít po Praze. Pro někoho byla procházka dost drahá, neboť utratil za upomínkové předměty domů dost peněz.

Asi v půl druhé jsme vyjeli autobusem na zámek Dobříš, kde jsme měli generálku na sobotní představení.

Jely s námi ještě dva kroužky, které také vystupovaly. V autobuse jel pan Dismar, kterého známe z radia, a ten nám celou cestu vyprávěl o Barrandově, o nové budově televize, o Gukráku, atd. Z Dobříše jsme se vrátili asi v šest hodin. Čekalo na nás nemilé překvapení. U našeho počtu čekal cizí učitel se skupinou dětí a jak uviděl naši paní učitelku, začal hubovat, co je to za pořádek, že si klíč bereme s sebou. Paní učitelka ale za nic nemohla, protože si vzal klíč s sebou Jirka. Omluvili jsme se a bylo všechno v pořádku.

Za půl hodiny po příjezdu z Dobříše jsme se vypravili do divadla na Vinohradech, kde hráli Pygmalion od G.B. Shawa. Když jsme se vrátili, vystrojili jsme u nás na pokoji hostinu ze všech dobrot, co jsme měli s sebou. Bylo to moc hezké. Po hostině jsme všichni klidně ulehli. Ale nemohli jsme usnout, a tak jsme si dlouho vyprávěli. Nakonec nás únava zmohla a usnuli jsme.

Pavel Žanta, VII.B

Ta naše krásná zem

Každá roční doba obdarovává přírodu kouzelnou krásou. Zima jí odívá do bílého hávu, podzim zbarvuje listí stromů, léto dává teplo a jaro celou přírodu probouzí k novému životu, omlazuje ji nešetří pestrostí barev na lukách, stránkách, polích a zahradách. Jak nádherný je pohled na kvetoucí stromy a luka v měsíci máji!

A my žáci ZŠ ve Vysokém n. Jiz. jsme právě v tomto měsíci měli příležitost obdivovat tuto nádhernou po délce mnoha desítek km, které jsme projížděli z hor do kraje. Cestou jsme měli roviny, nížiny, pahorky. A co jsme všechno viděli? Začnu od začátku.

Dne 30. května v 5 hod. ráno jsme opustili spící Vysoké n. Jiz. Šest chlapců, čtyři děvčata. Doprovázela nás třídní učitelka paní Lucie Hnyková a pan učitel Petr Hnyk. Jízdu autobusem jsme sledovali probouzející se vesničky i města. Kolem domků bylo mnoho krásné svěží zeleně, která se dále měnila v zaschlou trávu, shrabanou do kup. Zahradky byly různými barvami. Čím dále jsme se vzdalovali od Vysokého, tím více barev přibývalo. Převládala červená se žlutou. Když lidé po cestě přistupovali do autobusu, ovanul nás vždy svěží vzduch.

Pozorováním této nádhery nám cesta rychle ubíhala a ani jsme se nenadáli a stanuli jsme v matičce Praze. Toto, o čem jsem až doposud psal, Praha nemá. Oplývá jinými krásami. Jsou to stavební, kulturní, umělecké.

Je známá svou výstavností. Právem se o ní říká stovžatá Praha.

Na čas jsme Prahu opustili, abyohom se obdivovali novým krásám. Jeli jsme do Dobříše. Opět se objevila svěží zeleň, pestrost květů. Po další jízdě se před námi vynořily světoznámé barvandovské ateliéry. Zde se natáčeli naše i zahraniční filmy. Na skalách bylo napsáno zlatým písmem "Barrande". Mimo této nádhery jsme obdivovali dovednost lidských rukou. První, co nám padlo do oka, byla vysoká budova československé televize na pravém břehu Vltavy na tak zvaných Kavčích horách. Cesta nás dále vedla kolem známého chuchelského závodiště, které se stává každotýdenním dostaveníčkem milovníků dostihového sportu. Byli jsme svědky tréninku závodních koní. Zaujala nás ladnost skoku i přes vysoké překážky. V dále jsme po chvíli zahlédli vysoký sloup televizního vysílače pro střední Čechy, kterému se říká Cukrák. Když jsme přijeli blíže, podívali jsme se obrovitostí této vysílací stanice.

Pak nás už uvítala Dobříš. Nastal nový obdiv. Dobříšský zámek patří mezi nejkrásnější a také největší zámky v Čechách. Je majetkem Svazu čs. spisovatelů. V tomto zámku naše desetičlenná skupinka sklídila veliký úspěch za předvedený program. Pak následovala individuální prohlídka parku. Proti zadnímu čelu zámku se rozkládá francouzský park. V pozadí je barevná vysoká brána s dlouhou zdí, před kterou je seskupení několika soch s terasovitým vodotryskem. Park je odborně udržován. Cestičky svítí bělostí písku, až se člověk bojí šlápnout, aby neposkrvnil tuto krásu. Cestičky jsou lemovány řadami soch.

Vedle této uměle udržované krásy je jako kontrast anglický přírodní park. Zde bují rostlinstvo volně. Jsou zde gigantické stromy, z nichž některé jsou dovezeny z cizích zemí. Některé kmeny jsme stěželi tři objali. Nalevo od tohoto parku je veliké jezero, v němž jako by plaval malý ostrůvek. Nad ním se vypíná starý "špejchar".

Při procházce parkem jsme došli na mýtinu, kde jsme si nasbírali několik borových šištice, které jsme si přivezli na památku domů. Narazili jsme i na zvláštní druh stromů, na kterých jehličky přechází v listy.

Okolí tohoto zámku je tak nádherné, že se nedivíme, že právě zde se rodí umělecká díla pro malé i velké.

Rád budu na všechnu tu krásu vzpomínat.

Jiří Doubalík, VII. A

Dobříšský zámek vypravuje.

Já, zámek Dobříšský, mám jeden trumf před ostatními. Jsem nejkrásnější rokokový zámek v Čechách. Ale co je to vlastně rokoko? Je to stavitelský sloh, který se k nám dostal z Francie. Mnozí šlechtici si podle francouzského vzoru stavěli svá sídla. Ale já jsem opravdu jezdců. Předem bylo slohů několik. Pokusím se vám je vyjmenovat. První sloh je románský, to je z dob Přemyslovců. Za ním následuje gotický, bylo to za časů otce vlasti Karla IV. Jen si vzpomeňte na chrám sv. Víta. Pak přichodu Habsburků zavládla renesance, později potom baroko a nakonec rokoko.

Jsem pyšný na svou rokokovou krásu. Mám okna jako křídla, celá se daří otvírat, krásný jemně vyřezávaný nábytek, a vůbec všechno je tak krásné a hezké. Pádám na kolena, když se dívám na krásné vzácné stromy. Cesty jsou velmi široké, takže se tedy dalo jezdit rychle na koni i kočáry. Když už jsme u těch koníků, tak vám povím, že už dávno nebyla koně a jízda byla krásná, takže když začalo pršet, tak se tedy šlo vlézt do jezdce pod střechem. Když se podíváte z oken jídelny, vidíte krásnou zahradu. Jsou to krásně sestřižené lípy do různých ornamentů, ale i špalíry, brambory,

a jiných úst.

Po chvilce chůze přijdete do míst, kde jsou řídké nasázeny stromy jak jehličnaté, tak i listnaté, na zemi je travička, lekně se hladina rybníka a všude kachle, potápek a jiných druhů vodního ptactva. To je můj anglický park.

Dále nevím, co bych o sobě napsal. Jen snad to, že jsem asi 50 km jihozápadně od Prahy, jezdí sem časté autobusové spoje a že opravdu stojím za zhlédnutí.

Na shledanou na Dobříši!

Ivan Hanuš, VI.

Vypráví budova Vinohradského divadla.

Prší a prší. Je to moc smutné dívat se do zamžené dálky, ve které svítí světla. Když se podívám dolů, vidím maličké lidi. Jsou tak směšní. Přeslapují v dešti, schovávají se pod deštníky u sousedů, šlapou se na nohy a netrpělivě čekají na taxi a na tramvaj. Oč lepší je dívat se na hodiny kostela sv. Ludmily. Jaké to tam asi je uvnitř v kostele? Určitě moc hezké! Ale co to? Můj zrak pořád sjíždí dolů, k lidem. Táhle, co to je v dálce? Nějaký modrý deštník. Těch dětí co je okolo. Ta paní v červeném kabátu je asi paní učitelka. Ty děti musím odněkud znát. Že by to byly ze Smíchova? Ba ne! Ty nemluví na plnou pusu jako pražské, ale tak trochu zpívají. Ta děvčata jsou pěkná. Ta s dlouhými vlasy si měla vzít šátek, vždyť jí ty pěkné vlasy zmoknou. Ale! Dej pozor na tu louži. Už se těšíš na Pygmalion, víš? No, to tedy něco uvidíš.

Teď se konečně dostali dovnitř. Moc se jim to tady líbí. Ta tři děvčata nemohou najít vchod na druhý balkon. No, vždyť už u těch dveří skoro stojíte. No tak! Tam ne! To musíte nalevo! Ale! No tak vidíte. Kdybych tak uměla mluvit, to by bylo něco. Zahudrovala bych na kluky, kteří po mě žmárají, nebo bych poradila takovým dětem, jako jsou ta děvčata. Ale jsem jenom divadelní budova. Pouhé Vinohradské divadlo. Pygmalion. To je hra! Bohdalová a Kopecký, to jsou herci! Kéž bych byla člověkem. Třeba jen nepatrným človíčkem. Oč to má ten člověk lepší. Má sice svá trápení, ale může se projít, může toho hodně vidět, ne jenom to, co vidím já. To nic není. Jsem divadlo. Je to nuda. Vidím pořád kostel sv. Ludmily, lidi, tramvaje, město, lidi, kostel sv. Ludmily a zase tramvaje a zase lidi. Je to pořád stejné.

Vyspat se také pořádně nemohu. Večer po půlnoci odejdou herci a uklízečky začnou uklízet. Konečně ve dvě hodiny usnu, ale už ve čtyři mě probudí tramvaje a tak to jde dál, pořád stejné. Pak nemám rychle stárnout!

A Pygmalion? Ten se už hraje, ani nevím pokolikáté, co tady stojím. Já už ho umím skoro nazpaměť. Už je to nuda! Kdyby se alespoň kolem mě něco dělo. Ale to ne. Pygmalion už končí. Každý je nadšený, ale tu radost také znám. Takhle to vypadá po každé dobré hře. A, už zase ty děti. Jak se jim to asi líbilo? Asi moc. Pořád si něco povídají a jdou k tramvaji. Zase prší. Tramvaj nejede. Všichni jsou mokří. Už chtějí jít pěšky. Počkejte! Už jede! Sláva, už ji také zpozorovaly. Nastupují. Na shledanou! Na shledanou, děti! Buďte rádi, že jste lidmi!!!

Jitka Kodrová, VII. A

S

Sobota - hlavní sjezdový den.

Na dobříšský zámek jsme přijeli po 1/2 osmé hodině. V historické jídelně byla pro nás připravena dobrá snídaně. O významu sjezdu hovořili p. Růžička, nositel Řádu práce M. Disman a spisovatel Bohumil Říha. Po projevích přišla mezi nás zástupkyně Domu čs. dětí Jarka Šmahlerová a představila nám spisovatele. Byli to spisovatelé, které známe z knih pro mládež: Bohumil Říha, Václav Čtvrtek, František Kožík, dále básník Jan Alda, Karel Konrád, Jan Drda, Vítězslav Kocourek, Helena Šmahelová, Jaromír Tomeček, Mirko Hanák, Jindřich Hilšr a mnoho dalších. Mezi nimi také staříček profesor V. V. Stech a Eva Vrchlická. Po každém ohlášení jména zněl zámek bouřlivý potlesk. Potom začal program. Nositel Řádu práce M. Disman představil jako 1. číslo náš soubor - žáky z Vysokého nad Jizerou. S pocitem velkého štěstí jsme vstoupili na scénu. Den před tím jsme si na zámku udělali generálku, a tak jsme neměli žádný strach. Hráli jsme s pocitem sebevědomí, chtěli jsme, aby se náš pořad líbil, abychom udělali čest naší škole a radost paní učitelce. To se nám podařilo a skončili jsme za velkého potlesku. Po nás následoval soubor ze Zubří a Smržovky. Potom jsme se odebrali do jídelny, kde nám v krátkosti pověděl profesor V. V. Stech o historii zámku. Ve 14 hodin jsme se sešli k besedě s autory v místnostech rozdělených podle druhů knih. V přátelské besedě jsme se dověděli o životě spisovatelů a získali jsme od nich řadu autogramů. Před odjezdem z Dobříše jsme se ještě naposledy sešli a rozloučili se. Z dobříšského zámku jsme odjížděli s uspokojením z dobře vykonané práce. Za tyto nezapomenutelné chvíle vděčíme pí. uč. Hnykové.

Petr Machytka, VII. A

Dobříšská autogramiáda

Po jednotlivých besedách se spisovatelé v krásných salonech dobříšského zámku se rozpoutala honba za autogramy. Byl v tom však háček. Po jednotlivých besedách měla následovat společná beseda. Ale jen s velkým úsilím se beseda neopozdila. Nikdo se totiž nechtěl odloučit od svých spisovatelů s vědomím, že nemá jeho autogram. Beseda trvala asi hodinu. Ke konci jsme byli všichni netrpěliví. Každý čekal již na konec a na tu chvíli, kdy jsme měli z hlavního sálu přejít do Zeleného salónku, kde měla autogramiáda probíhat. Konečně se ozval hlas jednoho z pořadatelů: "Nyní si přejděte do Zeleného salónku, kde bude autog.....", víc jsem neslyšel. Houfy dětí se valily ke dveřím, kterými před chvílí vstoupili spisovatelé a jejich ilustrátoři. Byl jsem stržen proudem. V salónku se děti vrhly ke stolkům, za kterými seděli spisovatelé, připraveni odolat prvnímu náporu svých čtenářů. Okolo stolků se hemžily děti dohadující se o tom, který je jejich notýsek a kdo tam byl první. Největší tlačence však byla u stolu, kde seděl japonský profesor, host sjezdu, který přednáší literaturu na vysoké škole v Tokiu a nyní studuje literaturu u nás. A co se teprve dělo, když mezi nás přišel Jan Drda! To se dá jen stěží popsat. Děti se strkaly, tlačily, dohadovaly, každý chtěl získat ten nejcennější podpis. Pan Drda je ten nejdražší stáčil podepisovat dětem pozvánky, památníky, notýsky a jiné upomínkové předměty. Získali jsme mnoho podpisů, ale podpis pana Drdy je ten nejdražší. Ze Zeleného salónku jsme všichni odcházeli spokojeni a s pocitem, že jsme viděli naše umělce, kteří byli a budou naší zemi oporou v dobách dobrých i zlých.

Pavel Štěpánek, VIII.

Vypráví Jan Žižka na vrchu Vítkově.

Stojím tu se svým běloušem už hezkých pár let, ale dlouho jsem nezažil tak pěkné chvíle jako tento večer.

Sedím tu na koni a jedním okem se rozhlížím jak anděl po městě, které chráním, prohlížím si Prahu, kterou máme všichni tak rádi, Prahu, kterou jsem kdysi uchránil před zlým nepřítelem, rozhlížím se a jsem spokojen. Zas jeden den uběhl.

Stmívá se. Sluníčko již zapadlo, ale na obzoru se ještě stále objevují červánky, poslední pozdrav dne. Jinak je obloha šedá. Vidím Hradčany, hrdě se tyčící chrám sv. Víta, jehož věžičky převyšují i mě, tam se leskne Vltava a nad ní dvě věže Vyšehradu, který zde stojí mnohem dále než já. Začínají se rozsvěcovat neony, pouliční lampy, okna, na nebi se rozzářil měsíc a už se začínají blýskat hvězdičky.

Pozoruji se zájmem každé nové světlo, a i když ten obraz nevidím poprvé, má v sobě vždycky něco nového, tajemného a krásného. Co asi dělají tamhle za tím oknem? Co si asi teď myslí můj přítel Václav? Nezávidím mu to místo uprostřed Prahy. Zde je posvátný klid, ticho jako v kostele a je tu tak krásný rozhled na matičku Prahu.

Bliká a už svítí i Bílá labuť oranžovo-červenou a modrou barvou. Začíná foukat větřík. Ještě poslední pohled na Prahu v šeru a už je tu temná černá tma, ve které teprve vynikne osvětlené město. Ulice jsou teď jako šňůrky třípyticích se perel.

Všude je klid. Cestičky pode mnou se vyprázdnily, lidé se rozešli. Jen tu a tam se ještě mihne postava a zase mizí v neproniknutelné tmě. Tu slyš: jako by sem vítr zanesl hlasy. Nebo se mi to jen zdálo? Ne, ne, opravdu, už je slyším zřetelněji. A již se ze stínu vynořuje několik postav. Kdo je to? Dobří lidé nebo zlí? Ach ano, dobří, vždyť to jsou teprve děti, chlapi a dívky. Ty neubliží. V předu jdou dvě dívky a za nimi ostatní. Všichni si zvědavě prohlízejí budovu za mnou. Někteří přidávají do kroku a sbíhají schodiště pode mnou. Na chvíli jsem zapomněl na Prahu. Ozve se smích a pšklavý hlásek je upozorňuje na ně. Začínají vybíhat do schodů a už překročili poslední překážku. Jsou těsně pode mnou. Vidím je teď zřetelně. Ano, několik chlupců a dívek. Pozorně si mě prohlízejí a asi se jim líbím, neboť slyším hlasy chvály. Živě si vypravují o krásném výhledu na Prahu. Jistě nejsou odtud. Mluví jinak než zdejší. Povídají si o dnešním dnu. Ach, již vím. Jsou tu na návštěvě a přijeli dnes z Dobrušky. Vřek mi o nich můj přítel kos vyprávěl. Viděl je tam v parku, a protože je zvědavý, zjistil, co tam dělají a hned mi to přiletěl oznámit. Teď si právě vyprávějí o tom, ~~co tam dělají~~ že si před chvílí na rozloučenou zahráli některé scény z toho jejich Lasopustu přímo pode mnou na Vítkově. Je to ale dnes kurážná mládež!

Rozhlízejí se. Začíná krápat, ale jim dešť nevadí. Jsou na to zvyklí. Tu je jejich paní učitelka svolává. Pomalu odcházejí. Dole na terase se zastavují. Naposledy se rozhlízejí a potom se ačkájí ve tmě, v lesíku pode mnou. Chtěl bych na ně křiknout, aby mi neoděšili, povídat si s nimi, ale nemohu. Asi jdou domů do tepla a do sucha, aby se vyspali na zítřek.

Hustě prší. Moje večerní mytí dnes bude pořádné. Mělo by také do sucha slézt ze svého koně a jít dolů, do Prahy a odvést koně také do sucha. Prve mi šeptal, že by se rád rozběhl, dohonil ty děti a šel s nimi jako jeden z nich až k nim, do hor. Já bych se přidal. Ne poslední májové noc. Krásná noc. Praha svítí všemi barvami. A dokud bude takhle klidně svítit, bude dobře v naší zemi. Bude dobře na světě.

Jana Jandová VII. A

Neděle na Hradě.

Vzbudili nás v šest hodin. To znamenalo mýt, učešat, obléknout, složit věci, odnést dolů do přízemí sbalené kufry a čekat na tramvaj. Konečně přijela. Dojeli a došli jsme až k Domu československých dětí. Poprvé v životě jsem spatřil na dveřích tabulku:

Dospělým nepřístupno!

Zarazilo mě to a říkal jsem si: "Co tam asi všechno bude, že tam dospělí nesmějí?"

A bylo toho mnoho. Je to krásný dům. Ještě hezčí jeho vnitřní zařízení. Původně, kdysi dávno za doby králů, to byl dům purkrabský, to znamená dům nejvyššího soudce. Bývalá soudní síň, v níž byl prý souzen i Dalibor, se stala síní přátelství.

Takových nádherných síní je tam mnoho. Čítárna, hudební síň, modelárna, kreslárna, herná, velký i malý sál, technické oddělení, jídelna atd. Do té jídelny jsme šli nejdříve, a to na snídani. Hned potom jsme přešli do velkého sálu a tam jsme uviděli mnoho slavných a populárních lidí: Mírka Palečka a Mišu Janíka, Šimka a Grossmana ze Semaforu, známé mimy Ctibora Tubu a Borise Hybnera a především člena ND Miloslava Doležala. Celou hodinu nám vyprávěli, zpívali a hráli. Moc se nám to líbilo. Každý si přišel na své. Po skončení programu jsme měli s těmito umělci volnou tribunu. Otázek bylo mnoho a já jsem se ptal třikrát. Taký kdy se poprvé zamilovali. Všechno mě velmi zajímalo.

Potom následovala "autogramiáda". Podávalo se mi získat ode všech podpisy. Nakonec bylo vyhlášení vítězů sjezdu KMO, slavnostní zakončení, oběd a balíčky s jídlem na cestu domů.

Máme opravdu hezké vzpomínky na celý život a jel bych tam hned znovu.

Jan Hejral, VI.

Píseň přátelství ať zpívá, kdo je mlád...

Tak vy si myslíte, že jsme v Praze byli jen tak, jako na výletě? To se tedy pořádně mýlíte. Neboť tento zájezd nám přinesl mnoho.

Nejen to, že jsme se seznámili s našimi předními spisovateli, že jsme na autogramiádě získali jejich podpisy, poznali jsme jejich sídlo na zámku Dobříš, kde jsme si s nimi mohli pohovořit o tom, co nás zajímá. Taková příležitost se nenaskytne jen tak někomu. Ale našli jsme i mnoho nových přátel a snad každý z nás uzavřel nové přátelství. Takové nějaké zvláštní, ryzí a nenucené. Přátelství dětí k dětem, chlapců k děvčatům, kteří ještě nepoznaly život takový, jaký skutečně je.

I ten v Domě československých dětí nám dal mnoho. A takový den / den s velkým "D" / Dům čs. dětí jistě již dlouho nezažil a možná hned tak nezažije.

Když jsme potom Dům dětí opustili, bylo nám všem i trochu do pláče. Ale dělali jsme hrdiny a nerozplákali jsme se. I staré zámecké schody jako by se s námi loučily a volaly za námi: "Tak ahoj a napřesrok se vraťte! Ahóóó!" A Karlův most jako by nám viděl do duše.

A když jsme byli na druhém břehu Vltavy, kynuly nám Hradčany na rozloučenou. Ty nám budou ještě hodně dlouho symbolem toho nového kamarádství. A až budeme velcí a poznáme život takový, jaký skutečně je, rádi

budeme vzpomínat na ty hezké chvíle, které jsme v roce 1969 jako třináctileté a čtrnáctí a patnáctiletí prožili tam vysoko nad Prahou. Kdybych uměla psát básně, napsala bych to ve verších, ale protože to nedovedu, říkám to tak, jak to cítím: "Dokud budou moci děti celého světa navazovat taková přátelství, bude na světě dobře. Přátelství je totiž jeden z mnoha článků řetězu, který spojuje všechny dobré lidi na světě. Budeme-li si navzájem dobrými přáteli, budeme mít svobodu a mír."

Katka Hubačíková, VII.A

Autobus vypravuje.

Mám číslo SM 06 -48 a bydlím v Semilech v garážích ČSAD. Častěji než tam jsem ale na cestách, v Praze, v Hradci Králové, někdy na zájezdech i na výletech. Stará se mě nejvíce pan Miroslav Babka.

V neděli 1. června, to byl právě MDD, jsem byl v Praze. Jak jsem přijížděl na své stanoviště č. 28, až jsem se zalekl. Čekala tam skupina dětí, bylo jich asi 15, to by mi nevařilo, ale těch kufrů a tašek co měli s sebou. Dokonce také nůši a necky. To mně bylo divné. Proč pak ty děti vezou z Prahy tolik věcí? Ale to už jsme s mým řidičem p. Zemanem zastavili a já poznal, že jsou to děti z Vysokého, které v Praze oslavovaly svůj svátek. To víte, i autobus se všechno doví. Ale to už otvíráím dveře a co to vidím? Tohle nemám rád. Nějací cizí kluci se hrnou dovnitř a nic nedbají na to, že ta vysocká paní učitelka je prosí, ať počkají, až se do mě naloží ty tašky a kufrý. To nemám rád, takovou neposlušnost. Jaké štěstí, že jsem jen autobusem a ne učitelem.

Konečně se všichni usadili, vyjeli jsme, ale já se necítil nějak ve své kůži. Cítil jsem na jedné duši nějakou tíseň. A moje obavy nebyly plané. Sotva jsme dojeli do Brandýsa! Bylo mi čím dál tím hůř, až nakonec mě pan řidič vyprázdnil, ošetřil a bylo mi zase dobře. Teď jsem už tu tíhu talíka dětí, cestujících a kufrů necítil a spokojeně jsem si oddýchoval, hučel a vrčel k domovu.

A přitom jsem bedlivě poslouchal, co si ty děti vyprávějí. A to jsem se dověděl věci! To byste nevěřili. Domů se jím z Prahy nechtělo, našli si nové kamarádky a kamarády / to hlavně děvčata, ta nějak moc na ta nová přátelství nahlas i potichu vzpomínala! / Vypravovali si o krásném zámku, o nádherných parcích, o spisovatelích, že prý se s nimi i bavili, jen si to představte! A že dokonce byli i na Hradě. Ale pana presidenta asi neviděli, to by jistě také vypravovali. No, slyšel jsem toho tolik, až mě kola brněla. A těch dobrot co si vezli, to prý všechno dostali na Hradě. Má se tak někdo! Ale závidět jim to nebudu, jistě si to všichni zasloužili.

Ale já jsem se zasloužil pochvalu také. Přesně na čas jsem zastavil na vysockém náměstí. Tam zase tolik lidí. Už jsem se lekl, že místo odpočinku ještě někam pojedou. Ale oni to zatím byli tatínkové a maminky a čekali na své miláčky, to bylo nějakého objímání a děkování. I mně a panu řidiči. A tak jsem byl rád, že jsem ty děti dovezl v pořádku domů, nadýchal jsem se čistého vysockého vzduchu a připravil se k odpočinku. Zase někdy na shledanou, děti!

Marcela Metelková, VII.A